

ροίας) καὶ Ἀδριανουπόλεως (Ὁρεστιάδος), ὡς μαρτυρεῖται ἐκ τῶν ἀνευρισκαμένων ἐν αὐταῖς Ἑλληνικῶν νομισμάτων καὶ Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν.

Ἡ ἀκόλουθος ἀπὸ τῶν χρόνων τούτων ἀναθηματικὴ εἰς τὸν Φοῖβον Ἀπόλλωνα ἀρχαίικη ἐπιγραφὴ ἐπὶ μαρμαρίνου βωμοῦ εὐρεθέντος περὶ τὸ Μέγα Μοναστήριον ἐν τῇ τοποθεσίᾳ *Μάρμαρον*, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔκειτο ἡ *Δωδὸπαρος* (πρβλ. Δωδώνη), γνωρίζει ἡμῖν ὅτι ἢ ἐν χρόσει γλῶσσα αὐτόθι ἦτο ἢ Ἑλληνική:

«Τόνδε ποτὲ ἰδρύναντο θεῶ περικαλλεῖ Φοῖβω
Ἀπολλωνίς ἠδὲ κασίγνητος, παῖδες Αὐλοῦζένοω.
Ἔσκε δὲ τῶν πατρῶος ἀνά Σαπαικίην ἐρίβωλον,
αὐτὰρ οἱ στήσαντο κατὰ χθόνα Δωδοπάροιο.»¹⁾

Νοτίως δὲ τῆς κόμης Δουγγάνκιοι τὰ ἀνευρεθέντα πρὸ ἐτῶν ἐν ἀργῷ πλησίον πηγῆς ἀφθόνου καὶ διαυγοῦς ὕδατος καὶ δασυσκίου ἄλλους διάφορα ἐνεπίγραφα καὶ ἀνεπίγραφα ἀνάγλυφα τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἄλλων θεῶν²⁾ μαρτυροῦσι τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὡς ἀλλαχοῦ τῆς Θράκης, (ἐν Παυταλίᾳ, Σερδικῇ, Τραϊανῇ Ἀδούστῃ, Βιζύῃ, Δεβέλτῳ, Φιλιππουπόλει), ἰεροῦ τοῦ κατ' ἐξοχὴν κατὰ τοὺς χρόνους ἐκαίνοὺς λατρευομένου ὑπὸ τῶν ἐξηλληνισμένων Θρακῶν Ἑλληνικοῦ θεοῦ³⁾.

Κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ διαίρεσιν εἰς ἐπαρχίας τῆς διοικήσεως Θράκης ἡ περιοχή ἐξείνη ὑπέχθη εἰς τὴν ἐπαρχίαν Αἰμιμόντου, ἔχουσαν μητροπόλιν τὴν Ἑλληνικὴν Ἀδριανούπολιν⁴⁾, εἰς

K. Myl. 1807
- Αποφύλαξις:
- Θεσσαλονίκη
τ. ΣΤ'. 1940
v. 177
(21)

1) Ἴδε Μυρτ. Ἀποστολίδου, Ἐπιγραφαὶ Φιλιππουπόλεως καὶ τῶν περὶ αὐτήν, «Θρακικά», τόμ. ΣΤ' ἔτ. 1935, σελ. 151 ἀρ. 32.

2) Ἀθ. γ. Παπαϊωαννίδου, διδασκάλου ἐν Μεγάλῳ Μοναστηρίῳ, ἐν τῇ προσημνησμένῃ Συλλογῇ Μιλτ. Λουλουδοπούλλου, σελ. 7'.

3) Ἐσχάτως ἀνεκαλύφθη καὶ ἕτερον Ἀσκληπιεῖον παρὰ τῷ Βατκούϊον (Βησσαρά) ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Τατάρ-Παζαρτζικίου, κέντρῳ τῆς Βησοικῆς ἐν τῇ βορειοδυτικῇ Θράκῃ ὑπὸ τοῦ φιλοπόνου διεθυντοῦ τοῦ ἐθνικοῦ μουσεῖου καὶ βιβλιοθήκης Φιλιππουπόλεως Δημ. Τσόντσεφ, ὡς διεπιστώθη ἐξ ὑπεροτρακισίων ἀνευρεθέντων ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ ἐνεπιγράφων καὶ μὴ ἀναθημάτων-βωμῶν, στηλῶν, ἀναγλύφων τοῦ θεοῦ τῆς ὑγείας καὶ ἄλλων. Ὁ θεὸς φέρει τὸ καὶ ἐξ ἄλλων ἐπιγραφῶν γνωστόν τοπωνυμικὸν ἐπίθετον Z y m y δ ρ η ν ὁ ς. Τὸ τοπωνύμιον Z ὄ μ υ δ ρ α Θρακικόν, πιθανῶς ἐκ τοῦ Z i n d r u m a-d i n d r u m a, σανασκρ. d r u m a, Ἑλλ. δ ρ υ μ ὁ ς. Ἴδε καὶ T o m a s c h e k, Die alten Thraker, II, Die Sprachreste, β', Personen und Ortsnamen, ἔτ. 1894, Wien.

4) M a r c e l l i n i A. m. XXVII, 4.—K u h n, Verfassung des Röm. Reiches, τόμ. II, σελ. 205.—M o m m s e n Th. Röm. Geschichte, τόμ. V, σελ. 235.—M a r q u a r d t, Röm. Staatsverwaltung, τόμ. I, ἔκδ. 2α, ἔτ. 1881, σελ. 315.

τὴν ὁποῖαν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου μέχρι τῆς συστάσεως τοῦ τρίτου τῶν Βουλγάρων βασιλείου ὑπῆγετο καὶ ἐκκλησιαστικῶς¹⁾. Ἐπὶ τῆς βυζαντινοκρατίας οὕσα αὕτη τὸ τῆς Ἀδριανουπόλεως οὕτως εἶπεῖν προσκείμεμα, διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ ὁποίου οἱ ἐκ τῶν διόδων τοῦ κεντρικοῦ Αἴμου κατερχόμενοι ἀπὸ βορρᾶ βάρβαροι ἐπέτρεχον τὴν Θράκην, διετέλει ἐπὶ αἰῶνας ἡ ἀκραία αὐτόθι ἐπαρχία τῆς αὐτοκρατορίας ὁμοροῦσα τῇ Βουλγαρίᾳ, ὁσάκις αὕτη ἐξετείνετο καὶ ἐντεῦθεν τοῦ Αἴμου καὶ εἶχε πάγια ὄρια μετὰ τῆς αὐτοκρατορίας. Ὅθεν καὶ ὁσάκις κατελαμβάνετο ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, ἐπανετιτᾶτο μετὰ βραχύτατον χρόνον ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν πρὸς ἀσφάλειαν τῆς τε μεγάλης Ἀδριανουπόλεως καὶ τῆς πρὸς νότον καὶ ἀνατολὰς Θράκης.

Ἐκαλεῖτο δὲ *Μηλεῶνες* μὲν κατὰ τὸ πρῶτον τῶν Βουλγάρων βασιλείων, *Παρορία*, δὲ κατὰ τὸ δεύτερον. Ἐπειδὴ δὲ οὐδέποτε διεξεδικίθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ὡς ὑπὸ ὁμοφύλων τῶν οἰκουμένη, ὡς συνέβαινε περὶ τῆς πρὸς βορρᾶν αὐτῆς μέχρι τοῦ Αἴμου περιοχῆς, ἥτις ἦτο τὸ μῆλον τῆς ἔριδος μεταξὺ Βυζαντίου καὶ Βουλγάρων, ἐπιταίετο ὅτι φέκετο καὶ ἀραιομένου ἔνεκα τῶν πολέμων τοῦ πληθυσμοῦ τῆς συνφιζέτο ἐκάστοτε ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ ἑλληγίζοντων στοιχείων, ἀξιωμαχῶν καὶ πιστῶν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν αὐτοκρατορίαν, ἀποτελούντων ὡς καὶ ἀλλαγῶν τοὺς Ἀκρίτας, δηλαδὴ τοὺς προασπιστὰς τῶν ἄκρων (ὄρων) κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν.

§ 9) Οὕτω ἐπὶ τοῦ πρώτου τῶν Βουλγάρων βασιλείου, ὅτε ὁ Κροῦμος προτείνων εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς εἰρήνην ἀπῆτει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν προγενεστέρων μεταξὺ τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ καὶ τοῦ Κομερσιῶου συνομολογηθεισῶν συνθηκῶν, «αἱ τοὺς ὄρους περιεῖχον ἀπὸ *Μηλεῶνων* τῆς Θράκης»²⁾, καθωρίζοντο τὰ ὄρια τοῦ Βουλγαρικοῦ κράτους πρὸς βορρᾶν, τῶν *Μηλεῶνων* καταλειπομένων τῇ αὐτοκρατορίᾳ. Ὡσαύτως κατὰ τὰς μεταξὺ τοῦ Ὁμορτιά, υἱοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Κροῦμου, καὶ τῶν Βυζαντινῶν μετ' ὀλίγον (814) συνομολογηθείσας τριακοιταετῆς σπονδᾶς³⁾ οἱ *Μηλεῶνες* κατελείποντο αὐθις τῇ αὐτοκρατορίᾳ. Τοῦτο μαρτυρεῖται οὐ μόνον ἐξ ἀναμνηστικῆς ἐπιγραφῆς⁴⁾, καθ' ἣν τὰ μεταξὺ τῶν δύο κρατῶν ὄρια ἤρχοντο ἀπὸ Δεβελτοῦ, διήκον πρὸς δυσμὰς μέχρι Κωνσταντίας (Τυρνόβου-

1) Σάροδεων Γερμανοῦ, Ἐπισκοπικοὶ κατάλογοι ἀνατολικῆς καὶ δυτικῆς Θράκης, «Θρακικά», τομ. ΣΤ', ἔτ. 1935, σελ. 37 καὶ 39.

2) Θεοφάνους, χρονογρ. Ι, σελ. 475, ἐκδ. Βόννης.

3) Ζωνάροῦ, XV, 14.

4) Zlatarsky, Bull. de la société archéol. Bulgare, ἔτ. 1913, σελ. 131—